

บทที่ 1

พระคริสต์ประทับอยู่ที่ท่ามกลางเรา

เมื่อครั้งที่พระเยซูเจ้าทรงจำแลงพระกายบนภูเขา ณ แคว้นกาลิลี (มธ 28:20) พระองค์ทรงสัญญาว่าจะร่วมงานแพร่ธรรมกับเราจนกระทั่งวันสิ้นพิภพ ความจริงแล้วในการปรากฏพระองค์แต่ละครั้ง เราได้เรียนรู้ว่าพระองค์ทรงประทับอยู่กับเราตลอดเวลา ทรงก้าวเดินไปพร้อมๆ กับเราในเวลากลางวัน ทรงร่วมโต๊ะอาหารค่ำกับเรา ทรงเฝ้าดูและรอคอยเราตลอดคืนจนถึงรุ่งเช้า

ปัญหาคือ เราได้รู้ถึงการประทับอยู่ของพระองค์หรือยัง จำพระองค์ได้หรือเปล่า!

ที่หลุมอุโมงค์ฝังศพ มารีย์ มักดาลา ร้องไห้ด้วยความเศร้าโศกและอ้างว้าง นางจำพระองค์ไม่ได้ สาวกที่กำลังเดินทางไปยังหมู่บ้านเอ็มมาอูส หมดหวังతోแท้ พวกเขาต่างจำพระองค์ไม่ได้ สาวกที่อยู่บนเรือ ที่เมื่อยล้าหลังจากจับปลาทั้งคืน พวกเขาก็ลืมนแต่จำพระองค์ไม่ได้เช่นกัน

อย่างน้อยพวกเขาก็จำพระองค์ไม่ได้ เมื่อพบพระองค์ครั้งแรก พวกเขาจำพระองค์ได้ก็ต่อเมื่อโดยผ่านทางพระประธานของพระเจ้าซึ่งหมายถึง การเป่าเมฆหมอกแห่งความเวทนาตนเองและเปิดดวงตาแห่งวิญญูญาณให้ พระพรนั้นก็คือ พระพรแห่งความรู้ พระพรแห่งความรัก และพระพรแห่งการรับใช้

มารีย์ มักดาลา จำพระองค์ได้ เมื่อพระองค์ทรงเรียกชื่อของนาง สาวกที่กำลังเดินทางไปยังเมืองเอ็มมาอูส จำพระองค์ได้เมื่อพระองค์ทรงบิขนมปัง ส่วนสาวกที่อยู่บนเรือก็จำพระองค์ได้ เมื่อพระองค์ทรงทำอัศจรรย์ในการจับปลา

ยังมีวิธีที่สามารถปิดเป่าความมืดบอดของความโดดเดี่ยว ความอ้างว้าง และความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าได้ พระองค์ทรงรู้จักเรา ทรงเรียกชื่อของเรา ทรงรักเรา ทรงประทานปังทรงชีวิตแก่เราทรงรับใช้เรา ทรงอวยพรการทำงานของเราให้บรรลุผลสำเร็จอย่างน่าอัศจรรย์ และแน่นอน พระพรของศีลศักดิ์สิทธิ์ทั้งสามประการ (ศีลล้างบาป ศีลมหาสนิท ศีลกำลัง) ได้ทำให้เรามั่นใจว่าพระองค์ทรงประทับอยู่ที่ท่ามกลางเรา ขอเพียงแต่เราจะจำพระองค์ได้เท่านั้น

บทที่ 2

หนทาง ความจริง และชีวิต

ของการสอนคำสอน

หากมีใครถามเราว่า การสอนคำสอนนั้นสอนอย่างไร สอนอะไร สอนทำไม และมีจุดประสงค์เพื่ออะไร คำตอบนั้นล้วนมาจากองค์พระคริสตเจ้า ซึ่งทรงบอกเราไว้ว่า “เราคือหนทาง ความจริงและชีวิต” คำตอบของคำถามที่ว่า “สอนอย่างไร” คือ หนทางของพระองค์ “สอนอะไร” คือ ความจริงของพระองค์ “สอนทำไม” คือชีวิตของพระองค์

1. ประการแรก หนทางของพระคริสต์คืออะไร ?

เราแน่ใจได้เลยว่า ไม่ใช่หนทางฝ่ายโลก ซึ่งหนทางฝ่ายโลกนั้น ดำเนินไปตามทางของตน ซึ่งปราศจากองค์พระคริสตเจ้า หนทางของพระคริสต์นั้น เป็นหนทางของเราด้วย (พระเยซูเจ้าตรัสว่า “จงตามเรามา”) ไม่ใช่หนทางที่กว้างใหญ่ ง่ายและไม่สะดวกรบาย? หนทางที่ขาดการระมัดระวัง จะนำไปสู่การจำกัดขอบเขต และการทำลาย หนทางของพระเป็นเจ้านั้น เป็นหนทางที่ค่อนข้างแคบ เต็มไปด้วยอุปสรรค แต่นำไปสู่สวรรค์อันกว้างใหญ่ เป็นหนทางแห่งไม้กางเขน ซึ่งนำไปสู่ชีวิตนิรันดร

“หนทาง” ของการสอนคำสอน คือ หนทางแห่งความอดทน และความยากลำบาก ซึ่งทำให้เรานึกถึงภาพมหาทรมานของพระเยซูเจ้า ครูคำสอนที่แท้จริงต้อง “อดทน” กับการต้องเตรียมเพียงลำพังคนเดียว และต้องผูกมัดตัวเองไว้กับหลักความจริงของพระคริสต์ โดยไม่แสวงหาเกียรติยศชื่อเสียงของตนเอง เขาจะสวมมงกุฎหนาม แทนมงกุฎแห่งเกียรติยศของโลกนี้ และจะประสบกับความวิตกกังวลต่างๆ ความรับผิดชอบ การปวดหัว รวมทั้งต้องยอมรับการเดินทางที่เต็มไปด้วยอุปสรรค อันอาจนำไปสู่จุดหมายที่ขมขื่น ซึ่งอาจจะประสบกับการถูกทอดทิ้ง หรือแม้กระทั่งต้องยอมรับการละทิ้งศาสนาของลูกศิษย์บางคน

อย่างไรก็ตาม หนทางของพระคริสต์ คือ หนทางแห่งไม้กางเขน ต้องพบกับความยากลำบากและต้องเสียสละ แต่เป็นหนทางแห่งความยินดี ยินดีกับพระพรที่ได้รับในกรณีนี้ เป็นความยินดีที่พิเศษยิ่ง เพราะเป็นพระพรที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในพระพรทั้งหมด คือพระพรของตนเอง หนทางของการสอนคำสอน คือหนทางแห่งการอุทิศตนและแบบ

ฉบับของการอุทิศตน คือ องค์พระคริสต์เจ้าผู้ทรงมอบตนเองบนไม้กางเขนและได้ประทานของขวัญแก่เราซึ่งก็คือพระองค์เอง มาประทับอยู่กับเราโดยทางศีลมหาสนิทเป็นหนทางเดียว ที่เราจะพบอาหาร เครื่องดื่ม และพระวาจาที่ให้กำลังใจ ซึ่งคำจูงใจให้เราดำเนินชีวิตต่อไปได้

2. หนทางของพระคริสต์ไม่สามารถแยกจากความจริงแห่งพระคริสต์ได้

หนทางของพระคริสต์คือหนทางแห่งความจริง ความจริงที่โลกมีอาจเข้าใจ แต่พระเป็นเจ้าทรงเข้าใจ หนทางของพระมิใช่หนทางฝ่ายโลก และความเฉลียวฉลาดฝ่ายโลกคือความโง่เขลาในสายพระเนตรของพระเจ้า แต่อาศัยหนทางที่ทรงแสดงแก่เรา ความจริงนั้นก็ปรากฏแก่เราด้วย ในเรื่องของความเชื่อ ไม่มีความเห็นแก่ตัว ไม่มีที่ว่างสำหรับคนที่เห็นแก่ตัว ดังที่เราได้กล่าวตั้งแต่ต้นแล้วว่า เราถูกมัดไว้กับหลักความจริงแห่งพระคริสต์ เรา “ถูกตรึง” จนเราสามารถพูดถึงการไขแสงดวงขึ้นสูงสุดของความจริงแห่งพระคริสต์ได้ คือ กางเขนแห่งกัลบาวาริโอ อย่างไรก็ตามแม้สิ่งที่ปรากฏต่อโลก คือ ร่างกายที่ถูกมัดด้วยโซ่ แต่ไม่มีอะไรน้อยไปกว่า “ความจริงทำให้เราเป็นอิสระ” ซึ่งก็หมายถึง “การวางใจในพระหฤทัยของพระคริสต์เจ้า” และทำให้ความคิดของเราตรงกับความคิดของพระปรีชาญาณที่หาขอบเขตมิได้

ความจริงของพระคริสต์ปรากฏอยู่ในพระคัมภีร์และธรรมประเพณี ซึ่งถ่ายทอดมาสู่เราในการดำเนินชีวิตโดยทางคำสอนของพระศาสนจักรแห่งพระคริสต์เจ้า ที่นี่เป็นที่เดียวที่เราจะพบกับแสงสว่าง ดังเช่นคำพูดของนักแต่งเพลงสดุดีว่า “ความสว่างส่องทางเรา” ซึ่งจะนำเราตลอดหนทางแห่งการไถ่กู้

3. เป้าหมายคือ ชีวิต ชีวิตของตนเอง ชีวิตของพระคริสต์เจ้า อันเป็นชีวิตนิรันดร พระเยซูเจ้าตรัสว่า “ขโมยย่อมมาเพื่อขโมย ฆ่าและทำลาย เรามาเพื่อให้แกะมีชีวิต และมีชีวิตอย่างสมบูรณ์” (ยน 10:10)

เรามิได้กำลังพูดถึงชีวิตฝ่ายโลก หรือชีวิตที่ดำรงอยู่ในขณะนี้ แต่หมายถึงชีวิตซึ่งได้มาด้วยคุณค่าของมันเอง ชีวิตซึ่งดูเหมือนว่าต้องสละทุกอย่าง ต้องสูญเสียทุกอย่าง แม้กระทั่งชีวิต

ชีวิตของพระคริสตเจ้า ในอีกแง่หนึ่งเป็นชีวิตที่ทรงคุณค่ามาก เพราะพระองค์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา เป็นชีวิตที่ทรงคุณค่า เพราะเป็นชีวิตที่แตกต่างอย่างมากกับชีวิตในปัจจุบันของเรา ซึ่งเหมือนกับเงาที่ผ่านไป ดังคำพูดของนักบุญยากอบที่ว่า “ท่านทั้งหลายเป็นเหมือนหมอกซึ่งปรากฏอยู่เพียงชั่วครู่แล้วก็หายไป” (ยาก 4:14) ถ้าจุดหมายของเรา คือชีวิตอันเป็นนิรันดรแล้ว จะมีประโยชน์อันใดเล่า ถ้าเราได้โลกทั้งโลกมาครอบครอง แต่ต้องสูญเสียวิญญาณไป?

ชีวิตบนโลกนี้ เราได้รับเครื่องหมายและได้สัมผัสชีวิตที่จะมาถึงแล้วโดยทางศีลศักดิ์สิทธิ์ ไม่มีที่ไหนอีกแล้วนอกจากที่นี่ ที่เราจะพบประตูที่แท้จริงที่จะนำเราไปสู่พระหรรษทานของพระคริสตเจ้า และชีวิตนิรันดรบนสวรรค์

ขอให้เราคิดทบทวนถึงหนทาง ความจริง และชีวิตของพระคริสตเจ้า พร้อมกับคำปลอบโยนที่ปรากฏอยู่ตอนท้ายบทจดหมายของท่านนักบุญยากอบ “พี่น้องทั้งหลาย ถ้าท่านใดหลงผิดไปจากความจริงและอีกคนหนึ่งนำเขากลับมา จงรู้ไว้เถิดว่า ผู้ที่ช่วยคนบาปให้กลับมาจากทางผิด ก็จะช่วยวิญญาณของตนให้รอดพ้นจากความตาย และจะได้รับการอภัยบาปทั้งหมด” (ยาก.5:19-20)

บทที่ 3

การสอน คือ การเป็นพยานถึงพระคริสตเจ้า

การสอนเป็นภารกิจสำคัญในชีวิตของพระเยซูเจ้า และในพระวาจาที่ได้ให้ไว้กับบรรดาอัครสาวก พระองค์เองเป็นผู้ถ่ายทอดให้เขาและเป็นการสอนนั่นเองซึ่งเป็นหลักสำคัญ

“เพราะฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงไปสั่งสอนนานาชาติให้มาเป็นศิษย์ของเรา ทำพิธีล้างบาปให้เขา เดชะพระนาม พระบิดา พระบุตร และพระจิต จงสอนเขาให้ปฏิบัติตามคำสั่งทุกข้อที่เรา ให้แก่ท่านแล้วจงรู้เถิดว่าเราอยู่กับท่านทุกวันตลอดไปตราบจนสิ้นพิภพ” (มธ 28:19-20)

เราควรใส่ใจเป็นพิเศษต่อคำขอร้องที่ให้เราออกไปสั่งสอน ซึ่งถือว่าเป็นการปฏิบัติตามคำสั่งของพระเป็นเจ้า ปัจจุบันเรื่องนี้มีความสำคัญมากนัก เพราะมีหลักปฏิบัติตามคำสอนของพระวรสารให้เลือกมากมาย

พระเยซูเจ้าทรงเน้นในจุดนี้ว่า

“เพราะฉะนั้น ผู้ใดละเมิดพระบัญญัติเพียงข้อเดียวแม้ที่เล็กน้อยที่สุด และสอนผู้อื่นให้ประพฤติตาม ผู้นั้นจะต่ำต้อยที่สุดในพระอาณาจักรสวรรค์ ตรงกันข้าม ผู้ใดประพฤติและสอนผู้อื่นให้กระทำตามบัญญัติ ก็จะเป็นใหญ่ในสวรรค์” (มธ 5:19)

ในจุดนี้ เราอาจเสริมด้วยคำพูดของนักบุญยากอบว่า “ผู้ที่ละเมิดธรรมบัญญัติแม้เพียงข้อเดียว ทั้งๆ ที่ปฏิบัติตามธรรมบัญญัติข้ออื่นทั้งหมด ย่อมผิดต่อธรรมบัญญัติทั้งหมด” (ยาก 2:10) ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะว่าธรรมบัญญัติมีรากฐานอยู่บนความรัก และการไม่เคารพต่อธรรมบัญญัติก็เป็นบาปที่ต่อต้านความรัก ซึ่งเท่ากับต่อต้านองค์พระคริสตเจ้า พระเยซูเจ้าตรัสว่า “ถ้าท่านทั้งหลายรักเรา ท่านจะปฏิบัติตามบทบัญญัติของเรา” (ยน 14:15)

ปัจจุบัน เร็กรื่องอะไร สมเด็จพระสันตะปาปา ยอห์น ที่ 23 เคยกล่าวในพิธีเปิดสภาสังคายนาวาติกันที่ 2 ว่า “เราต้องรื้อฟื้นคำสอนของพระศาสนจักรแล้วทำให้สง่าราชมั่นคง และชัดเจนโดยยึดมั่นต่อคำสอนของพระศาสนจักรในลักษณะที่แน่นอนและถูกต้อง ดังที่เคยปรากฏในสังคายนาเมืองเตรนต์ และสังคายนาวาติกันครั้งที่ 1

ให้เราติดตามจุดอื่นจากถ้อยคำของพระเยซูเจ้าที่ทรงกล่าวไว้ข้างต้น พระองค์ทรงกล่าวถึงพระบัญญัติของพระองค์ว่า “ผู้ใดที่เฝ้าประพฤติตามธรรมบัญญัติ แล้วสอนให้ผู้อื่นทำตาม ผู้นั้นจะเป็นใหญ่ในอาณาจักรของพระเจ้า” ต่อมานักบุญลูคาได้กล่าวถึงพระเยซูเจ้าว่า “เรโอพิลัสที่รัก ในหนังสือเล่มแรก ข้าพเจ้ากล่าวถึงทุกสิ่งที่คุณพระเยซูเจ้าทรงกระทำและทรงสั่งสอน เริ่มตั้งแต่ต้นจนกระทั่งถึงวันที่พระองค์ทรงได้รับการยกขึ้นสวรรค์ หลังจากที่ทรงแนะนำสั่งสอนบรรดาอัครสาวกที่ทรงเลือกสรรโดยทางพระจิตเจ้า” (กจ. 1:1)

การปฏิบัติการและการสอน สองคำนี้ต้องไปด้วยกันเสมอ ถ้าการสอนของเรามีข้อมูลความจริงและบรรลุขั้นสุดท้าย เราต้องปฏิบัติตามที่เราประกาศ เราต้องรับตามที่เราสอน พระเยซูเจ้าตรัสว่า “จงระวังเชื้อแป้งของบรรดาชาวฟาริสี คือความหน้าซื่อใจคดของเขา” (ลก.12:1) ปราศจาก “การกระทำ” การสอนของเราก็ไร้สาระ ไม่ลึกซึ้งสันคลอนง่าย ซึ่งเป็นเหมือนกับบ้านที่เราสร้างไว้บนพื้นทรายคลอนแคลนไปมา เมื่อเกิดพายุก็พังทลาย ตรงกันข้าม ขออ้างถึงถ้อยคำของพระเยซูเจ้าอีกครั้ง “ทุกคนที่มาหาเรา ย่อมฟังคำของเรา และนำไปปฏิบัติ เราจะชี้ให้ท่านทั้งหลายเห็นว่า เขาเปรียบเสมือนผู้ใด เขาเหมือนกับคนที่สร้างบ้าน เขาได้ขุดหลุมขุดลึกลงไป และวางรากฐานไว้บนหิน เมื่อเกิดน้ำท่วม น้ำในแม่น้ำไหลมาปะทะบ้านหลังนั้น แต่ทำให้บ้านนั้นสันคลอนไม่ได้ เพราะบ้านหลังนั้นสร้างไว้อย่างดี” (ลก.6:47-48) คำพูดและการกระทำเป็นปัจจัยพื้นฐานในการสร้างชีวิตบนศิลาของคริสตชน ศิลาแห่งพระคริสตเจ้า และโดยพระคริสตเจ้า ศิลาของนักบุญเปโตร

เมื่อศิลาของนักบุญเปโตร เราคิดถึงบ้านของท่าน เรือของท่าน บ้านเกิดเมืองนอนของท่าน ทั้งหมดนี้มีความสัมพันธ์อย่างลึกซึ้งต่อพระคริสตเจ้า ดังที่เราเรียนรู้จากพระวรสารว่า ศูนย์กลางภารกิจของพระเยซูเจ้าอยู่ในบ้านเกิดเมืองนอนของนักบุญเปโตร พระองค์ทรงรักษาในบ้านของท่าน พระองค์ทรงสอนบนเรือของท่าน สิ่งเหล่านี้ยังคงอยู่และจะคงอยู่ตลอดไปจนกระทั่งสิ้นพิภพ เราสามารถมองเป็นหลักฐานของการสอนคำสอนได้จากตัวของท่านนักบุญเปโตร นั่นก็คือ ผู้เป็นบ่อเกิดแห่งความจริงและความรักศิลาของพระเจ้าซึ่งนำทรงชีวิตแห่งการไถ่กู้ไหลจากที่นั่นตลอด ทุกกาลสมัย ต้นตำหรับการสอนและอำนาจทั้งสิ้นมีอยู่ในพระบิดา และอ้างถึงพระบิดาผู้ศักดิ์สิทธิ์

บทที่ 4

สอนอย่างมีอำนาจ

เรารู้ว่าอะไรก็ตามที่ดลใจให้เราเสียสละและอุทิศตน นั้นก็ทำให้เราท้อแท้ เหมือนที่เราจะหมดกำลังใจ และอะไรที่ตื่นเต้นทำทนาย ก็ทำให้เราเกิดความกลัว

หากเป็นเช่นนั้นก็หมายความว่า เราจะต้องรู้สึกที่เราต้องอยู่ในช่วงเวลาแห่งการสิ้นหวัง คือกลัวการทำทนายที่เราจะทำให้ประชาชนตกใจหนีไป และกลัวว่าจะเป็นการทำทนายที่มากเกินไปก็จะทำให้ผู้เรียนจากไป และก็หวังจะปราศจากการทำทนาย ซึ่งทำให้เราไม่สามารถสร้างความเชื่ออะไรได้

มีคำถามที่น่าคิดอยู่ว่า การกระทำที่ถูกต้องเหมาะสม คือการกระทำที่ปราศจากความกลัวหรือพึงพอใจที่จะทำทนายต่อกระแสเรียกขององค์พระคริสต์เจ้า

การพูดเช่นนั้น หมายถึงการพูดด้วยอำนาจ เพียงแค่การพูดอย่างเดียวก็สามารถทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกทำทนายและตื่นเต้นได้ และอาจจะถึงจุดหมายที่ทำให้พวกเขาเกิดความประหลาดใจ ยิ่งไปกว่านั้น การสอนของเราต้องสะท้อนถึงภาพการสอนคำสอนของพระเยซูคริสต์เจ้าที่ชัดเจนและแน่นอน

ในพระวรสาร พระเยซูเจ้าตรัสว่า "...คำสั่งสอนของพระองค์ทำให้เขาารู้สึกประทับใจเป็นอย่างมาก เพราะทรงสอนเขาอย่างทรงอำนาจไม่เหมือนกับพวกธรรมจารย์" (มก.1:22)

ลักษณะการสอนของพระเยซูเจ้าน่าพิศวงยิ่งนัก พระองค์ทรงสอนด้วยสิทธิอำนาจที่ยืนยันที่จะต่อต้านกับเทวศาสตร์ในสมัยของพระองค์ คือพวกธรรมจารย์ พวกธรรมจารย์เอาตำแหน่งมาขัดขวางผู้ที่มีความคิดเห็นขัดแย้งกับเขา โดยอ้างอำนาจต่อต้านอำนาจ จนถึงกับว่าไม่มีใครยอมใคร เพราะต่างคนต่างมีอำนาจ

เมื่อสันตะสำนักตำหนิหนังสือคำสอนที่เป็นคำสอนที่นิยมที่ชื่อว่า "พระคริสต์ประทับท่ามกลางเรา" (Christ among Us) ที่คัดค้านสำคัญเพราะผู้เขียนชอบอ้างงานของนักเทววิทยา หลายคนที่มีความเห็นขัดแย้งกับคำสอนของพระศาสนจักร เช่นเดียวกับที่พระสังฆราชอเมริกันหลายองค์คัดค้านหนังสือ "Catholicism" 2 เล่ม

ของคุณฟอริซาร์ด แมคเบรียน เป็นการคัดค้านซึ่งผู้เชี่ยวชาญด้านคำสอนสมัยใหม่
หลายคนพยายามยืนยันมาหลายปีแล้ว

เมื่อมีอำนาจที่แยกย่อยลงมา มันก็กระจัดกระจายเป็นอำนาจต่างๆ อีกมากมาย
ในที่สุดแต่ละคนก็กลายเป็นเจ้าของอำนาจนั้น ในเวลาเดียวกันก็กลายเป็นผู้เชี่ยวชาญ
แบบมนุษย์ ซึ่งพยายามหาทางปกป้อง อำนาจของตนเองกลายเป็น “พระเท็จเทียม”
ไปอีกรูปแบบหนึ่ง พระเท็จเทียมเหล่านี้ พยายามส่งเสริมความเพียงพอส่วนตัว พยายาม
ขจัดความรู้สึกสงสัยลึกๆ ต่อเสียงเรียกร้องให้ฟังอำนาจใดๆ ซึ่งอยู่สูงกว่าการเรียกร้อง
สิทธิ์ที่เห็นแก่ตัว ของแห่งอำนาจหน้าที่นั้น ในขณะเดียวกันก็มักจะหันหน้าไปฟัง
ผู้เชี่ยวชาญ เพื่อเป็นเกราะกำบังให้กับผลงานของตนเอง

โดยปกติแล้ว อำนาจที่แท้จริงต้องทำลายความเห็นแก่ตัวเสมอ ซึ่งพูดอีกนัยหนึ่ง
ก็คือ การสอนด้วยอำนาจไม่ใช่เป็นเรื่องของการแสดงความเห็นแก่ตัว หรือความ
คิดเห็นของคนใดคนหนึ่ง การสอนเช่นที่ว่านี้เป็นการสอนที่ไม่เป็นคุณแก่นักเรียน เป็นการ
สนับสนุนความคิดเห็นส่วนบุคคล การชื่นชมตนเองเท่านั้น เพราะฉะนั้นควรทิ้งไว้ ไม่ต้อง
สอนอีก

ลองฟังว่าพระเยซูเจ้าตรัสถึงการสอนอย่างมีอำนาจของพระองค์ว่าอย่างไร

“คำสอนของเราไม่ใช่ของเรา แต่เป็นของพระองค์ผู้ทรงส่งเรามา ผู้ที่พูดตามใจ
ตนเอง ย่อมแสวงหาเกียรติของตน แต่ผู้ที่แสวงหาพระสิริรุ่งโรจน์ของผู้ทรงส่งเขามา ย่อม
พูดความจริง และไม่มีทุจริตแต่อย่างใด” (ยอห์น 7:16, 18)

มีสองอย่างที่เห็นได้ชัดคือ การสอนอย่างมีอำนาจนั้น ไม่ใช่การสอนที่มาจาก
อำนาจของใครคนใดคนหนึ่ง และการสอนความเป็นจริงนั้น หมายถึง การสอนที่ไม่ได้
ทำไปเพื่อความรุ่งโรจน์ของผู้ใดผู้หนึ่งเช่นกัน

คำสอนนี้ไม่ใช่ของเราเอง และเราไม่ได้แสวงหาเกียรติใส่ตัว แต่เพื่อ
เกิดพระเกียรติของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา

ดังที่สมเด็จพระสันตะปาปา ยอห์น ปอล ที่ 2 ตรัสไว้ว่า

“...ครุคำสอนต้องไม่ยึดเยียดความคิดเห็นและการตัดสินใจส่วนตัวให้แก่ผู้เรียน
และนั่นก็คือ คำสอนและวิถีชีวิตของพระคริสตเจ้า ครุคำสอนทุกคนต้องยึดพระวาจาของ
พระเยซูคริสตเจ้าที่ว่า “คำสอนนี้ไม่ใช่ของเรา แต่เป็นของผู้ที่ทรงใช้เรามา

บทที่ 5

เนื้อหาสาระของการสอนคำสอน

ถ้อยคำของเราเกี่ยวข้องกับพระธรรมผู้เป็นชีวิต พระธรรมมีอยู่แต่ดั้งเดิม มาแล้ว เราได้เห็นพระธรรมด้วยตาของเราเอง เราได้ยิน และจำเป็นต้องพระธรรมด้วย (1 ยน.1:1)

คำกล่าวข้างบนนี้ เป็นบทเริ่มต้นบทจดหมายของท่าน นักบุญยอห์น อัครสาวก ฉบับที่ 1 ซึ่งได้ให้ข้อสรุปที่ดีของการสอนคำสอนแก่เรา

1. “ถ้อยคำของเราเกี่ยวข้องกับพระธรรม ผู้เป็นชีวิต...”

พระเยซูคริสตเจ้า คือ พระวจนารถที่เป็นพระบุคคลบริสุทธิ และแสดงอย่างสมบูรณ์ถึงพระเจ้าผู้ทรงชีวิต พระองค์ทรงเป็นพระวจนารถซึ่งปลุกคนตายให้ฟื้นคืนชีพ พระวจนารถซึ่งไปถึงสุดปลายแผ่นดิน นำชีวิตใหม่สู่คนตายที่นอนอยู่ในหลุมฝังศพ และนำชีวิตใหม่มาสู่คนบาป พระเยซูเจ้าตรัสว่า “เราเป็นการกลับคืนชีพและเป็นชีวิต ใครเชื่อในเรา แม้นตายไปแล้วก็จะมีชีวิต และทุกคนที่มีชีวิต และเชื่อในเรา จะไม่มีวันตายเลย ท่านเชื่อเช่นนั้นหรือ” (ยน.11:25-26)

ความเชื่อนี้ต้องเป็นหลักสำคัญในการสอนคำสอนของเราในขั้นแรก เราต้องสอนว่าพระเยซูเจ้าคือผู้ทรงนำมาซึ่งชีวิต พระเมสสิยาห์ พระบุตรของพระเจ้า ผู้ทรงชีวิต ดังนั้น ให้เราตอบดังเช่น มารธาทูลตอบพระองค์ว่า “เชื่อพระเจ้าข้า ดิฉันเชื่อว่าพระองค์เป็นพระคริสตเจ้าพระบุตรของพระเจ้า ที่จะต้องเสด็จมาในโลกนี้” (ยน 11:27)

ดังนั้นขอให้เรารับเอาพระวาจาของพระเยซูเจ้าไว้ใจดังที่พระองค์ทรงตรัสกับเราว่า “ทำไมพระองค์จึงถึงต้องเสด็จมาในโลก “ขโมยย่อมมา เพื่อขโมย ซ้ำและทำลาย เรามาเพื่อให้แกะมีชีวิต และมีชีวิตอย่างสมบูรณ์” (ยน 10:10)

ชีวิตที่สมบูรณ์พร้อม คือ ชีวิตที่พระเป็นเจ้าสถิตอยู่กับเรา ชีวิตที่หลั่งมาสู่เราดุจสายธารจากใจกลางของสวรรค์ จากกลางสวนเอเดน จากพระวิหาร

ศักดิ์สิทธิ์ จากแผ่นศิลาที่จารึกพระบัญญัติของพระเป็นเจ้า และจากดวงหทัยที่
ถูกแทงขององค์พระคริสต์เจ้าบนไม้กางเขน เป็นชีวิตที่รินหั่งในหัวใจของเราที่
เปิดรับพระวจนาตถ์ผู้ทรงเรียกชื่อเราแต่ละคน และผู้ทรงสัญญาให้เราด้วยความ
รักของพระองค์ว่า “ผู้ใดรักเรา ผู้นั้นจะปฏิบัติตามวาจาของเรา พระบิดาของเราจะ
ทรงรักเขา พระบิดาจะเสด็จมาพร้อมกับเรามาหาเขา จะทรงพำนักอยู่กับเขา” (ยน
14:23)

ทุกวันนี้ หน้าทีของครูคำสอนคือ โต้ตอบการชี้แจงพระวาจาอันทรงค่า
ของพระเป็นเจ้ากับบุคคลรอบข้างที่มีความสงสัยและอธิบายความโน้มเอียงที่จะตั้ง
ตนเป็นปฏิปักษ์กับพระวาจาของพระคริสต์เจ้า ที่ทำให้การพูดถึงพระคัมภีร์อ่อนลง
และสร้างความรู้สึกรู้สึกที่ว่า การอุทิศชีวิตเพื่อพระวาจาทั้งครบ ไม่มีอะไรมากไปกว่า
การตัดเตือนเรื่องความตาย

การที่ต้องเผชิญกับคนรอบข้างที่เต็มไปด้วยความเคลือบแคลงสงสัยในพระ
วาจาอันทรงชีวิตขององค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งดูเหมือนว่าถ้อยคำของพระวาจานั้น จะ
เป็นปฏิปักษ์ต่อตัวของพวกเขา และครูคำสอนจะต้องพยายามและใช้ถ้อยคำที่ดูไม่
แข็งกระด้าง ในการกล่าวถึงพระคัมภีร์ เพื่อที่จะสร้างความเข้าใจและซาบซึ้ง
ที่ว่าพระวาจาทรงชีวิตแทบทั้งหมดนั้นไม่มีอะไรมากไปกว่าการตัดเตือนเรื่องความ
ตาย

2. “พระวจนาตถ์มีอยู่แต่แรกเริ่มมาแล้ว

ภาระของเราเรื่องที่ 2 เกี่ยวกับ “พระวจนาตถ์ผู้เป็นชีวิตคือ “พระวจ
นาตถ์ ผู้ทรงเป็นอยู่แต่ดั้งเดิม” ซึ่งได้กล่าวไว้ในตอนเริ่มต้นบทจดหมายของนักบุญ
ยอห์น อัครสาวก ซึ่งสะท้อนถึงบทเริ่มต้นในพระวรสารของท่าน ดังที่เราอ่าน
พบว่า “เมื่อแรกเริ่มนั้น พระวจนาตถ์ก็ทรงดำรงอยู่แล้ว พระวจนาตถ์ประทับอยู่
กับพระเจ้าและพระวจนาตถ์เป็นพระเจ้า พระองค์ประทับอยู่กับพระเจ้าแล้วตั้งแต่
แรกเริ่ม” (ยน 1:1-2)

หากจะถามว่า ทำไมสิ่งนี้จึงเข้ามาเกี่ยวข้องกับการสอนคำสอนในปัจจุบัน
คงเป็นคำถามที่ทำให้เราต้องตระหนักถึง ความสำคัญที่จำเป็นในปัจจุบันถึง

ความสำคัญในการยืนยันความเชื่อ ของเราในการเป็นอยู่ตั้งแต่แรกเริ่มของพระเยซูคริสต์เจ้า

3. เราได้ยื่นอะไรเกี่ยวกับพระองค์...”

พระวจนาตถ์ผู้เป็นชีวิต พระวจนาตถ์ผู้เป็นพระเจ้ามีแต่แรกเริ่มแล้ว พระองค์มิได้ตรัสโดยพระองค์เท่านั้น ตั้งแต่คำพูดคำแรกตรัสผ่านทางคนอื่นด้วย จากหลักฐานของพระคัมภีร์ต่อจากคำพูดคำแรกในหนังสือของโมเสส จนถึงคำพูดสุดท้ายของพระคัมภีร์นักบุญยอห์น อัครสาวก

พระเยซูเจ้าตรัสว่า “ถ้าท่านเชื่อโมเสสจริงๆ แล้ว ท่านก็จะเชื่อถึงเราด้วย เพราะโมเสสได้เขียนถึงเรา” (ยอห์น 5:46) หลักฐานนี้ ตั้งแต่เริ่มต้นจนจบ คือ หลักฐานแห่งความรัก และเป็นสัญญาที่พระบิดาจะทรงประทานชีวิตนิรันดร์ให้เรา โดยทางพระบุตรของพระองค์ พยานหลักฐานของพระบิดาปรากฏอยู่ในพระวรสาร ทั้งหมด 3 ครั้งว่า “นี่คือบุตรสุดที่รักของเรา จงเชื่อฟังท่านเถิด”

คำพูดของนักบุญยอห์น ช่วยทำให้ภาพนั้นสมบูรณ์ยิ่งขึ้น “...ข้อความที่ท่านได้ยื่นมาตั้งแต่แรกนั้นมีดังนี้ เราต้องรักกัน...” (1ยอห์น 3:11) และในตอนต้น ท่านได้เขียนว่า “นี่เป็นบัญญัติเก่าแก่ที่ท่านมีมาตั้งแต่แรกแล้ว...ขอให้แน่ใจว่า ท่านเก็บข้อความที่ท่านได้ยื่นมาตั้งแรกไว้ในใจ ถ้าสิ่งใดที่ท่านได้ยื่นเมื่อเรานั้นอยู่ในใจท่าน ท่านก็จะสนิทกับพระบุตร และพระบิดาอยู่เสมอ นี่เป็นพระสัญญาที่พระเยซูเจ้าประทานแก่เรา คือพระองค์ทรงสัญญาว่าจะประทานชีวิตนิรันดร์ให้” (ยอห์น 2:7,24-25)

ภาระของเราจึงเกี่ยวข้องกับผู้ที่ปิดหูของตนไม่ยอมรับฟังหลักฐานทางพระคัมภีร์และธรรมประเพณีที่เกี่ยวกับพระคริสต์เจ้า เป็นความยากลำบากที่เกิดขึ้นบ่อยๆ (แม้ในท่ามกลางผู้ที่เรียกตนว่าคริสตชน) และเป็นการนิ่งซึ่งแสดงออกโดยการนิ่งเฉยในเรื่องเกี่ยวกับพระวาจา หรือในเรื่องที่พวกเขาเห็นว่าเหลวไหล ไร้ประโยชน์ หรือแก้ไขได้ง่ายเข้า แบบไม่ถูกต้อง ให้เราเสริมว่า สิ่งนี้ไม่ใช่เป็นเรื่องของ “สติปัญญา” ที่จะต้องอาศัยความเข้าใจ แต่เป็นเรื่องธรรมดาๆ เพียงแต่ว่าเขา

ไม่ต้องการที่จะฟัง ดังนั้นพระเยซูเจ้าตรัสถามว่า “ทำไมท่านจึงไม่เข้าใจสิ่งที่เราพูด เพราะท่านฟังถ้อยคำของเราไม่ได้” (ยน.8:43)

4. “เราได้เห็นอะไรในพระองค์บ้าง ขณะที่เราเฝ้ามองดูพระองค์”

นี่คือภาระของเราในอันดับต่อไป ซึ่งเป็นส่วนประกอบ อันหนึ่งที่เราต้องปฏิบัติก่อน สิ่งที่เราได้ยินก็เห็นด้วย และเราไม่ควรคิดว่าหลักฐานทางสายตาเป็นหลักฐานธรรมดาๆ “เราได้เห็นพระองค์ด้วยตาของเราเอง” แม้กระทั่งหลักฐานแห่งความเชื่อ “เราได้สบตาพระองค์” การจ้องมองในกรณีของพระเยซูเจ้ามีค่ามากยิ่งขึ้นกว่าการเห็นแบบธรรมดาๆ พระเยซูเจ้าตรัสว่า “ใครที่เห็นเราก็เห็นพระบิดาด้วย” เราสามารถพูดว่าเราได้จ้องมองพระองค์ คือภาพแห่งความรักที่เปิดสู่ธรรมล้ำลึกแห่งพระตรีเอกภาพของพระเป็นเจ้า มหาสมุทรแห่งชีวิตซึ่งเปิดสู่ชีวิตนิรันดร ดังที่นักบุญยอห์นได้อธิบายว่า “ชีวิตนั้นได้ปรากฏ เราได้เห็นและได้เป็นพยาน เราประกาศให้ท่านทั้งหลายรู้ถึงชีวิตนิรันดร ซึ่งอยู่กับพระบิดา” (1ยน 1:2)

ในพระเยซูเจ้าเราได้เห็นแสงสว่างแห่งชีวิต และแสงสว่างแห่งความรัก นักบุญยอห์นบันทึกไว้ว่า “บทบัญญัติที่ข้าพเจ้าเขียนถึงท่านนั้น ก็ยังนับว่าใหม่ใหม่จริงสำหรับพระองค์และสำหรับท่าน เพราะความมืดกำลังผ่านพ้นไป ความสว่างที่แท้จริงกำลังทอแสงขึ้นมาแล้ว (1ยน 2:8) “แต่ถ้าเราดำเนินชีวิตในความสว่าง ดังที่พระองค์ทรงดำรงอยู่ในความสว่างแล้ว เราทุกคนก็สนิทสัมพันธ์กันด้วย และพระโลหิตของพระเยซูเจ้า พระบุตรของพระองค์ก็ชำระเราให้สะอาดจากบาปทั้งปวง” (1ยน 1:7) “ผู้ที่พูดว่าเขาอยู่ในพระองค์ ก็ต้องดำเนินชีวิตเหมือนกับที่พระองค์ทรงดำเนินชีวิต”(1ยน 2:6)

การที่เราปฏิเสธหน้าที่นั้นจะถูกแสดงในถ้อยคำของนักบุญยอห์น ได้เคยพูดไว้ว่า “ผู้ที่กล่าวว่ากำลังดำเนินชีวิตอยู่ในแสงสว่าง แต่ยังไม่ขังพี่น้องของตนอยู่ เขายังอยู่ในความมืด... ผู้ที่เกลียดชังพี่น้องของเขาก็อยู่ในความมืด เขาเหมือนผู้ที่เดินอยู่ในความมืด ไม่รู้ว่าตนกำลังไปทางไหน เพราะความมืดทำให้เขาเหมือนคนตาบอดไป” (1ยน.2:9,11) แต่ก่อนภาระของเราคือ คนหูหนวก แต่เดี๋ยวนี้คือคนตาบอด แต่สำหรับภาระอันก่อนของเรานั้นแสดง กล่าวคือ ดังการไม่ยอมรับฟัง

เหมือนคนหูหนวกและในภาระนี้ก็ได้แสดงถึงความตาบอดของเราที่ปฏิเสธที่จะเห็นพระองค์”

5. “เห็นและได้สัมผัสพระองค์”

ถ้อยคำเหล่านี้ได้แสดงให้เห็นถึงความเป็นจริงที่น่าทึ่ง การที่พระเป็นเจ้าผู้ทรงความศักดิ์สิทธิ์ ยอมปกปิดสภาวะของพระองค์เองเพื่อมาอยู่ในสภาพมนุษย์ พระองค์ทรงสัมผัสและยอมถูกสัมผัสโดยสิ่งสร้างของพระองค์ อีกแง่หนึ่ง หน้าที่ของการสอนคำสอนคือ ไม่ใช่เรื่องธรรมดาๆ กับความเป็นพระเจ้าขององค์พระคริสต์ แต่กับความเป็นมนุษย์ของพระองค์ด้วย

สังเกตดูว่า ในบรรดาผู้นิพนธ์พระวรสาร นักบุญยอห์น คือ ผู้ที่แสดงภาพที่ไม่เป็นเพียงแต่ของความเป็นพระเจ้าของพระเยซูเท่านั้น แต่ยังแสดงถึงภาพของความเป็นมนุษย์ของพระองค์ที่สามารถสัมผัสได้ สิ่งนี้ไม่ใช่เรื่องแปลกสำหรับผู้ที่ไม่กลัวชิดพระเยซูเจ้า นักบุญยอห์น สวาทที่พระองค์ทรงรักได้วางใจในดวงพระทัยของพระองค์ เพียงแค่หวังว่าดวงหทัยดวงนี้จะเผยแสดงต่อท่านเป็นแบบพิเศษ คือ ในลักษณะที่เป็นที่โปรดปรานของพระองค์

สรุปภาระของเราในฐานะครุคำสอน คือ การรู้ฟัง ฝึกฝนในการฟังและเปิดสายตาของเราออกสู่ความเชื่อที่สว่างโชกสว่าง ความเชื่อเพื่อได้ยินและได้เห็นอย่างชัดเจนถึง “พระวจนาตถ์ ผู้เป็นชีวิต” ภาระของเรากับ “พระองค์เป็นอยู่ดั้งเดิมแล้ว” พระวาจาในรันดร พระบุตรของพระเจ้า และกับสิ่งที่พระองค์ได้พิสูจน์ในพระองค์เองว่าจะอยู่เสมอไปจนสิ้นพิภพ พระวจนาตถ์ผู้ทรงรับเอากายพระเจ้าแท้ และมนุษย์แท้ ผู้ให้เราสัมผัสพระองค์ ถึงความเป็นรันดร และที่ทรงดำรงอยู่ไปจนสิ้นพิภพ เป็นพระวจนาตถ์ที่พร้อมสำหรับเราในทุกวัน เป็นพระเจ้าแท้จริง ที่ทรงรับเอากายในสภาพมนุษย์ และเป็นผู้ที่ยอมให้เรา ได้สัมผัสกับพระหัตถ์ของพระองค์